(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

5

వీధి గేటులోకి అప్పుడే వస్తున్న గౌతమిని చూసి మహతి ఒక్కరుపు అరిచింది.. "వంశీ.. అదిగో గౌతమి.."

వీధికి కుడివైపునుంచి నడుచుకు వస్తూ తలెత్తిన గౌతమికి, గుమ్మంలో నిలబడి చేతులూపుతున్న మహతి కనిపించింది.

"ఏంటి మేడమ్.. డాన్స్ చేస్తున్నావూ?" అడగబోతున్న గౌతమికి "వంశీ అదిగో.. " అని చూపించింది మహతి. ఆమె మెదడుకి సిగ్నల్ వెంటనే అందలేదు. అయోమయంగా మహతి చూపిస్తున్నవైపు చూసింది. ఇంటికి కాస్త దూరంలో ఆగిఉన్న బైక్. రెండు సెకన్ల తరువాత గౌతమి ముఖంలోకి జివ్వున ఎగిసిన రక్తం.. ఏదో చిన్న ఇబ్బంది.

"రావోయ్ వెనక్కీ.." మహతి వీధిలోకి చూస్తూ అరిచింది మళ్ళీ.

బైక్ పార్క్ చేసి గేటులోకి వచ్చాడు. సన్నగా గాలి వీస్తున్న శబ్దం.. ఎక్కడో పార్క్ లోంచి వినిపిస్తున్న పిల్లల అరుపులు, వీధిలోంచి వెళ్తున్న వాహనాల శబ్దాలు. మసకచీకట్లు కమ్మేస్తున్నాయప్పుడే.

"హాయ్.." చెయ్యి చాపాడు.

"హాయ్.." క్షణకాలపు కరచాలనం.

మహతి నవ్వుతూ చూస్తోంది. గౌతమి చేతిని వదిలిన వంశీ కుడిచేయి అతని చెంపని నిమిరిందో క్షణం.

ఫకాలున నవ్వింది మహతి. "పర్లేదు. గుర్తున్నానన్నమాట!"గౌతమి సన్నగా నవ్వుతూ చేతులు కట్టుకుంది.

"ఓ.. యెస్! ఎలా ఉన్నావ్?" స్నేహంగా ఉందా మాట.

"గ్రేట్. నువ్వూ.."

ఫోన్ మోగింది. డిస్ప్లే వైపు చూసి కాల్ కట్ చేసాడు.

"బావున్నా.. సారీ! వెళ్ళాలి. ఇక్కడే ఉంటావు కదా. కలుద్దాం." మళ్ళీ చెయి చాపాడు.

"వీకెండ్ ప్లాన్ చెయ్. కాసేపు ఉండేలా.." చెప్పింది మహతి. తలూపుతూ బై చెప్పి బైక్ స్టార్ట్ చేసాడు.

***

"సో.. అలా అయిందారోజు. సీమకి సైంటిస్టులు నచ్చరు. రెండుసార్లు వెళ్ళానంతే వాళ్ళింటికి. కానీ భలే బావుంటుందా అమ్మాయ్. మనలా ఎడ్డె మొహం కాదు. She looks rich and behaves rich." పెరుగన్నం కలుపుతూ చెప్పింది మహతి.

ఊ కొడుతూ తింటోంది గౌతమి. "వంశీకి ఫేస్ బుక్ లో రిక్వెస్ట్ పంపాను." అని చెప్పబోయి ఆగిపోయింది.

"హేయ్.. వంశీకి అంతలా గుర్తుందా?" అడిగింది మహతి. సోఫాలో కూర్చుని మేగజైన్ తిరగేస్తున్న గౌతమి తలెత్తి చూసింది.

"ఏది? ఎంతలా?"

"నువ్వు కుడిచెంప మీద కొట్టావని కూడా గుర్తుందా!"

అర్థం కానట్టు చూసింది గౌతమి.

"నువ్వు లెఫ్టీ వి కదా.. తను కుడిచెంప తడుముకున్నాడు. నీకు షేక్ హేండ్ ఇచ్చిన చేత్తోనే..!"

"హబ్బా.. ఆ అమ్మాయి నిన్ను సైంటిస్టందని గింజుకుంటున్నావు కానీ.. అన్ని విషయాల్లోనూ సైంటిస్ట్ వే నువ్వు. మరీ ఎక్కువ ఆలోచిస్తావ్ మహతీ. మామూలుగా తడుముకుని ఉంటాడు." కొట్టిపారేసింది గౌతమి.

"ఏమో.. అనిపించింది. అన్నట్టు.. టామ్ క్రూజ్ లెఫ్టీ యే తెల్సా!"

"ఊ.."

"కెను రీవ్స్ కూడా.."

"ఊ.. కాంతారావో.."

"కాంతారావ్?"

"సా మిల్లు వాళ్ళబ్బాయి" మేగజైన్ మొహానికి అడ్డు పెట్టుకుని పకపకా నవ్వింది గౌతమి.

"నువ్వసలూ..! నీకు గుర్తుందా?" ఆపుకోలేక గలగలా నవ్వేసింది మహతి కూడా.

హైస్కూల్ ఎదురుగా అందరి ముందూ 'మహతికోటి' రాసి ఉన్న నోట్ బుక్ మహతి చేతిలో పెట్టేసి, "ఐ లవ్ యూ మహతీ" అని అరుస్తూ, సైకిల్ మీద రివ్వున వెళ్ళిపోయిన బక్కపలచటి కాంతారావు గుర్తొచ్చి మళ్ళీ మళ్ళీ నవ్వొచ్చింది.

"ఏం చేస్తున్నాడో.. ఈ మధ్య కాలంలో వినలేదు. వంశీనడిగితే తెలుస్తుంది. శ్రీకాంత్ కదా ఆ అబ్బాయ్ పేరు? టైట్ పేంట్ వేసుకుంటాడని కాంతారావనేవారు పాపం!" అంది మహతి.

"ఊ ఊ.. హైస్కూల్ స్వీట్ హార్ట్! ఏమో ఎవరికి తెలుసూ.. రీయూనియన్ ప్లాన్ చేద్దామా?"

"ఆ.. ఇంకా మనకోసం కాసుక్కూచుంటారేంటీ. ఈపాటికి హేపీ గా నాలుగేళ్ళ పాప, ఏడాది బాబుని పక్కనేసుకు బజ్జుని ఉంటాడు సతీసమేతంగా.."

"ప్చ.. బొత్తిగా ఆశావాదం చచ్చిపోయింది యువతలో.." లేప్టాప్ ఆన్ చేస్తూ చెప్పింది గౌతమి.

"నా సంగతికేం కానీ.. చెప్పు.. ఎన్నిసార్లడిగినా దాటేస్తున్నావ్. Seeing anyone?"

"ఉహూ.."

"ఏం?"

"ఏమో.. కనబడలేదు ఎవరూ.."

"నమ్మను." చేతులు ఒళ్ళో పెట్టుకు ముందుకు వంగి చెప్పింది మహతి.. "నువ్వు చెప్తే నీకో సీక్రెట్ చెప్తా.."

"నీ సీక్రెట్ కోసం నేనబద్ధం చెప్పాలా ఇప్పుడు?" లేప్టాప్ లోంచి తలెత్తకుండానే నవ్వింది గౌతమి.

"అబ్బా అలాకాదూ.. చెప్పు. నాకంటే ఒక కారణం ఉంది. నీకేంటీ?"

"You too Brutus! పెళ్ళే పరమార్ధమా?" ఫేస్ బుక్ లో 'Vamsi Kattamoori accepted your friend request' అన్న నోటిఫికేషన్ ని చూస్తూ అడిగింది.

"అలాంటి ప్రశ్నలేస్తే నేను నీ బుర్రతినే థియరీలు చాలా చెప్తాను. అలా కాదు కానీ.. చెప్పు."

"నిజంగా మహతీ.. పెళ్ళెందుకు? అనే ప్రశ్నకి సరైన సమాధానం దొరికితే చేసుకుంటాను. దొరికినప్పుడు.. " తన మాట తనే సరిదిద్దింది.

"ఒంటరిగా అనిపించలేదా ఎప్పుడూ?"

"పెళ్ళితో అందరూ జంటలైపోతున్నారా?! చేసుకు సుఖపడినదెవ్వడు.. అనను కానీ.. లాటరీ కదా పెళ్ళంటే."

"ట్రూ! కానీ.. పిల్లలు?"

"జగమంత కుటుంబం నాది.. అనేదో పాట ఉంది కదూ! అయినా ఎడం చేతివాటం ఉన్నవాళ్ల life expectancy తక్కువ. మిగిలినవాళ్ళకంటే తొమ్మిదేళ్ళు ముందు పోతారట. అరవై చూడనేమో ఈ లెక్కన. ఇప్పుడు చేసుకు పిల్లలని కనచ్చు కానీ మనవల్నైనా చూడగలనా? మా బామ్మ చెప్పేది.. మనవడా.. నీ మనవడేడీ? అనడగగానే వైకుంఠ ద్వారాలు ధామ్మని తెరుచుకుంటాయట! ఎలాగూ వైకుంఠానికి పోలేను కదా.. ఇంకెందుకనీ.." నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్న గౌతమి సీరియస్ గా తనవైపే చూస్తున్న మహతిని చూసి ఆగిపోయింది.

"నాకు పెళ్ళి మీద నమ్మకం లేదు మహతీ.."

"ఊ..."

గౌతమి మాట్లాడుతూనే ఉంది. తన కారణాలు, భయాలు నిస్సంకోచంగా చెప్తూ.. మధ్యలో మహతి అడుగుతున్న ప్రశ్నలకి వివరణ ఇస్తూ.. అరగంట తరువాత సోఫాలో వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకుంది గౌతమి.

"నీవన్నీ కేవలం భయాలేనేమో అనిపిస్తోంది." చెప్పింది మహతి.

"చూద్దాం.. మనకు తెలియకుండానే మనం సమాజంకోసం చాలా చేస్తాం. ఐదేళ్ళ కి స్కూల్లో వెయ్యాలి అనే రూల్ మొదలు.. ఇంటర్మీడియట్ అయ్యాక ఎమ్సెట్ రాయాలనేదాకా.. నచ్చినా నచ్చకపోయినా పాటించి తీరుతాం. పెళ్ళి కూడా సమాజం కోసమే చేసుకుంటాం. సంఘజీవులం కదా! తప్పని చెప్పను కానీ.. తప్పనిసరి కాదు. నావరకూ అసలు కాదు." గౌతమి స్థిరంగా చెప్పింది.

"నీకో సీక్రెట్ చెప్తానన్నాను కదా..." వేడెక్కిన వాతావరణాన్ని చల్లబరిచేందుకు అడిగింది మహతి..

"ఊ ఊ.."

మహతి లేప్టాప్ తెరిచి చకచకా మైల్ లోకి లాగిన్ అయి, ఓ అటాచ్మెంట్ ఓపెన్ చేసి చూపించింది. గూగుల్ మేప్స్ స్క్రీన్ షాట్ అది. ఒక అడ్రస్ మార్క్ చేసి ఉంది ఎర్రటి హృదయంలో.. "my heart lives here.." అని రాసుంది పక్కనే. మరోసారి చూసింది గౌతమి. అది మహతి ఇంటి అడ్రస్!

"కూల్..! ఎవరీ రొమాంటిక్ గై..?" అడిగింది నవ్వుతూ.

"నా సీనియర్. వేరే డిపార్ట్మెంట్ లే. సైకాలజీ."

"సైంటిస్ట్ లు ఇలా ప్రపోజ్ చేసుకుంటారనమాట!"

"తను సైంటిస్ట్ కాదు. డాక్టర్." చెప్పింది మహతి.

"ఏం చెప్పావు మరి?"

"ఏమో.. డైలమా. మరోసారి దెబ్బతింటానేమో అని భయం."

"దూకేయమని చెప్పను కానీ.. ఆలోచించు. ప్రతీసారీ దెబ్బలే తగలవు. ఏమో.. తంతే బూరెలగంపలో పడతావేమో!" గౌతమి నవ్వింది.

"నేనూ అదే చెప్తున్నా. Keep your heart open. గుండె గది ఖాళీ.. ఉండిపోతావా.. " పాడింది మహతి.

***

"ఈ మధ్య అన్నం తినడం మానేసి మరీ అట్లాస్ లా కంపెనీని భుజాల మీద మోసేస్తున్నట్టున్నావ్! నెల్లాళ్ళవుతోంది నాకు కాల్ చేసి. గుర్తుందా అసలు? అంత బిజీ ఏంటీ! చెయ్యొద్దనుకున్నా కాల్.." యుద్ధానికొచ్చిన మహతిని పావుగంట మాట్లాడి శాంతింపచేశాడు వంశీ.

"ఊరెళ్తున్నా ఎల్లుండి." ఫోన్ పెట్టేసేముందు చెప్పాడు.

"ఓయ్.. ఆగాగు. ఇంత లేట్ గానా చెప్పేదీ.. నేనూ వస్తానన్నాను కదా ఈసారెళ్ళినప్పుడూ.." అరిచింది మహతి.

"పెదరాయవరం కాదు. అమ్మమ్మా వాళ్ళూరు. తెలుసు కదా జాతర మిస్ అవననీ. ఈసారి గరుడముద్ధ కూడా ఉంది."

"రావిపాడేనా? నేనెప్పుడూ చూడలేదు అక్కడి జాతర. నాల్రోజుల ముందు చెప్పొచ్చు కదా.. వచ్చేదాన్నీ."

"Need to rush.. మీటింగ్ ఉందిప్పుడు. సాయంత్రం మాట్టాడుతా.."

"పాండీ కి రా.."

"ఊ.. బై.."

***

ఐదు గంటలకి మహతి దగ్గర నుండి వచ్చిన రిమైండర్ చూసేదాకా వంశీకి పాండీ కేఫ్ విషయం గుర్తేలేదు. సీమకి లేటవుతుందని కాల్ చేద్దామా, టెక్స్ట్ చేద్దామా అనుకుంటూ ఉండగానే ఫోన్ రింగయింది.

"హలో.."

"వంశీ.. లక్ష్మీనగర్ లో ఉన్నాను. ఇలా వచ్చేయ్."

"లేటవుతుందేమో సీమా.."

"ఎప్పుడు అవదు కనుక! డిన్నర్ కి ఉండిపోమంటున్నారు బాబాయ్ వాళ్ళు.. వచ్చేసెయ్."

"డిన్నర్ కి రాను. తీసుకెళ్ళడానికొస్తా ఏడున్నరకి."

"ఏం... ఎందుకు రావు? నేనొక్కర్తినే మింగడానికా వచ్చిందీ.."

"ముందు చెప్పాలి కదా సీమా.. సడన్ గా అలా బోయనాలకి వెళ్ళడం నాకిబ్బంది. కిందటి నెలేగా వెళ్ళాం."

"లెక్కేస్తున్నావా? నువ్వు నెలకోసారి వెళ్ళడం లేదూ పుట్టింటికీ! సరేలే. నీకెప్పుడు గిట్టింది కనుక. నేనూ వచ్చేస్తాను. ఇంటికెళ్ళే ఏడుద్దాం ఆ బోయినమేదో.."

"సాధించుకునే పద్ధతి ఇది కాదు సీమా.." అనబోయి ఆగిపోయాడు. "నువ్వు తినేసి రెడీగా ఉండు. టెక్స్ట్ చేస్తా వచ్చేముందు" చెప్పి కాల్ కట్ చేసాడు.

***

"ఎల్లుండి రాత్రి బస్ కా అయితే." పిస్తా కుల్ఫీ పూర్తి చేసింది మహతి.

"ఈ స్ట్రాబెర్రీ ఫ్లేవర్ ట్రై చెయ్ ఈసారి. బావుంది. ఊ.. అవును."

"నాకు జెలూసిల్ సిరప్ గుర్తొస్తుంది స్ట్రాబెర్రీ ఫ్లేవర్ అంటే. నో.."

"అబ్బా.. హేమి పోలికా..! హేమి పోలికా. .!! You gotta try new things, Scientist!"

"సరే అయితే.. జాతర బాగా ఎంజాయ్ చెయ్యండి." వాచ్ చూసుకుంటూ చెప్పింది మహతి.

"చెయ్యండి?"

"ఒక్కడివే వెళ్తున్నావా?"

"ఊ.. మరి?"

"ఓ.. ఓకే. కంపెనీ ఇవ్వాలనే ఉంది కానీ.. సీమ రాకపోతే.."

"ఊ ఏం? తనకేదో ఫంక్షన్ ఉంది వాళ్ళ బాబాయ్ ఇంట్లో. రావాలనుకున్నపుడు వచ్చేయొచ్చు కదా! నీచేత పులివేషం కట్టిస్తా.. బక్కపులి.." నవ్వాడు.

సీరియస్ గా ఐస్క్రీమ్ తింటున్న గౌతమికి పొలమారింది. వంశీ నవ్వాపి ఆమె వైపు చూసాడు. తలమీద కొట్టుకుంటూ.. నవ్వాపుకోడానికి ప్రయత్నిస్తున్న గౌతమి వైపు చూసి, మూతిముడుచుకున్న మహతి తనూ నవ్వేసింది.

"నువ్వూ రా పిల్లా.. సరదాగా వెళ్దాం. రావిపాడు తెలుసు కదా?"

"నేనెక్కడికీ.. నెలాఖరికి ఎగ్జిబిషన్ ఉంది ముంబై లో. ఇంకా చాలా వర్క్ పెండింగ్."

"నువ్వు ఆ ఊళ్ళో జాతర్లో మాంచి ఫోటోస్ తీసి ఎగ్జిబిషన్లో పెడితే.. ఏ అభిషేక్ బచ్చనో, ఏ రణ్బీర్ కపూరో.. చూసి కొనేసుకుంటారు." సీరియస్ గా చెప్పింది మహతి.

"పులి ఫోటోయేనా.. నిజమే!" అంగీకరిస్తూ తలూపింది గౌతమి. పకపకా నవ్వాడు వంశీ. కళ్ళలో నీళ్ళొచ్చేలా.. మహతిని చూస్తూ..

"ప్చ్.. నేను రాను పొండి." ఉడుక్కుంటున్న మహతిని చూసి నవ్వుతూ, గౌతమి వంశీ వైపు చూపు సారించింది. టిష్యూతో కళ్ళు తుడుచుకుంటూ నవ్వుతున్నాడింకా.

"ఎన్ని గంటలకి బయలుదేరుదాం?" అడిగింది గౌతమి.

ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యంగా చూసి తమాయించుకుని చెప్పాడు.. "తొమ్మిదిన్నరకి బస్.. "

●●●

ఇంకా వుంది.

(రచయిత్రి బ్లాగు http://kothavakaya.blogspot.com/)

COMMENTS